

Список використаних джерел:

1. Арбітражний регламент Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольма від 01.01.2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://sccinstitute.com/media/40121/arbitrationrules_ru_webbversion.pdf.
2. Арбітражний регламент Міжнародної торговельної палати від 01.01.1998 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/988_008.
3. Регламент Міжнародного арбітражного комерційного суду при Торгово-промисловій палаті України, затверджений Рішенням Президії Торгово-промислової палати України від 17.04.2007 року № 18 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ucci.org.ua/arb/icac/ru/rules.html>.
4. Власюк В. Стокгольмський арбітраж : проти чи за Україну [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ua-energy.org/post/51611>.
5. Зубкова О.Г. Інститут надзвичайного арбітра в міжнародному комерційному арбітражі // Наше право. – 2013. – № 6. – С. 181–187.
6. Корчев Ю. Об исполнении чрезвычайных арбитражных решений на территории Украины // Юридическая практика. – 2015. – № 11. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.integrites.com/ru/publication/890/http%3A//www.integrites.com/ru/publications>.
7. Цирфа Ю. Комерційний арбітраж. Що Київ, що Стокгольм – сили рівні // Віче. – 2010. – № 13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.viche.info/journal/2097/>.
8. Офіційний сайт Арбітражного інституту Торгової палати м. Стокгольма : www.sccinstitute.com.
9. Селівон М.Ф. Міжнародний комерційний арбітраж в Україні : стан і перспективи розвитку // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2013. – № 2. – С. 5–18.
10. Тимошук О. Надзвичайний арбітр : реальність чи міф? // Юридичний вісник України. – 2012. – № 47. – С. 34–37.

Кузьмінська О.М.*студентка,***Науковий керівник: Гачкевич А.О.***старший викладач,**Національний університет «Львівська політехніка»***ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ
ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ FREEDOM HOUSE**

У даному науковому дослідженні розглядались організаційно-правові засади діяльності міжнародної неурядової організації Freedom House.

Згідно з Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН 1296 (XIV) від 23 травня 1968 р. міжнародна неурядова організація (NGO) – це будь-яка міжнародна організація, яка не була заснованою на підставі міжурядової угоди. Основними ознаками NGO є: а) відсутність цілей отримання прибутку; б) визнання, принаймні, однією державою або наявність консультативного статусу при міжнародних міжурядових організаціях; в) отримання грошових коштів більш ніж з однієї країни; г) здійснення діяльності щонайменше в двох державах; д) створення на основі установчого акта. До складу NGO не належать як члени суб'єкти міжнародного права [4, с. 291–292]. Варто зазначити, що і самі міжнародні неурядові організації не виступають

суб'єктами міжнародного права, проте, враховуючи їх значний внесок у розвиток сучасних міжнародних відносин і права, їх вплив на світові політичні процеси, деякі науковці визнають за ними статус суб'єктів міжнародного права із спеціальною правосуб'єктністю [3, с. 86].

Freedom House є незалежною організацією, яка сприяє поширенню свободи у світі. Заснована у 1941 р. Е. Рузвельт, В. Вілкі та іншими американськими суспільно-політичними діячами, занепокоєними численними загрозами для миру та демократії, Freedom House впродовж тривалого часу здійснює ефективну діяльність з захисту демократичних цінностей та вважається стійким опонентом диктатур [1, с. 20]. Організація діє на основі Статуту, в якому зазначено, що вона створена як центр і символ боротьби за свободу; здійснюватиме опір тоталітарним режимам; боротиметься за свободу в своїй країні та за кордоном; слугуватиме координаційним центром для філій, які можуть бути розташовані в будь-якій країні, для роз'яснення діяльності Freedom House у світі [6].

Freedom House співпрацює безпосередньо з активними громадянами у цілому світі для підтримки демократичних громадських ініціатив у суспільствах, де свобода перебуває під загрозою. Організація виконує функцію каталізатора змін шляхом поєднання аналізу, пропаганди та дії. Організація проводить тренінги та надає підтримку захисникам прав людини, громадським організаціям та журналістам в цілях здійснення системних змін у країнах з цілого світу через обміни, гранти і технічну допомогу.

Довірча рада Організації складається з бізнесменів та лідерів профспілок, колишніх високопосадовців, дослідників та журналістів, котрі розділяють позицію, що просування демократії та прав людини є життєво необхідним для інтересів США [2, с. 20]. На сьогоднішній день президентом Організації є Марк П. Лагон, виконавчий віце-президент – Даніель Калінгаерт [7].

Freedom House прагне заохотити відповідальних за вироблення державної політики у США, урядові та міжнародні інституції до здійснення політики, яка б сприяла розвитку демократії та прав людини у світі. Freedom House сприяв створенню світової демократичної спільноти, проводив активну кампанію за реформування Ради з прав людини при ООН [1, с. 20]. У 1947 р. Генеральна Асамблея ООН приймає Загальну декларацію з прав людини, яка була розроблена під керівництвом Почесної голови Freedom House Е. Рузвельт [7]. Також, Організація співпрацює з корпорацією Millenium Challenge з метою забезпечення відповідності високих стандартів у країнах, що отримують допомогу. З 2002 р. до 2004 р. Freedom House розширює глобальність своєї діяльності, відкриваючи представництва в Центральній Азії, Африці, на Близькому Сході та в Латинській Америці. Крім того, осередки Організації розташовані в Бельгії, Йорданії, Киргизстані, Мексиці та ін. [1, с. 20].

Значну критику серед аналітиків з огляду на діяльність Freedom House викликають джерела їх фінансування, оскільки саме вони ставлять під сумнів незалежний статус Організації. У 2006 р. бюджет Freedom House складав понад 11 млн. доларів, з яких – близько 9 були наданими федеральним урядом. Навіть після скорочення федеральних фондів у 2007 р. 80 % бюджету Freedom House фінансувалися за рахунок коштів федерального уряду [2, с. 97].

Згідно з фінансовим звітом за 2013 р., з 37 млн. доларів доходів і пожертвувань 32 млн. складають федеральні гранти [5].

Список використаних джерел:

1. Б'ючи на сполох – раунд 2 : на захист демократії в Україні Продовження звіту Freedom House Липень 2012 [Електронний ресурс] / Д. Креймер, Р. Нурик, О. Сушко, [та ін.] [Неофіційний переклад з англійської мови]. – С. 20. – 2012. // Freedom House. – Режим доступу : <https://freedomhouse.org/sites/default/files/Ukraine%202012%20Ukrainian%20FINAL.pdf>.
2. Ілленко Д.В. Методологічні аспекти демократичного аудиту на прикладі «Freedom House» [Електронний ресурс] / Д.В. Ілленко // Вісник ХНУ імені В.Н. Каразіна, серія «Питання політології». – № 984. – 2011. – С. 95–102. – Режим доступу : <http://dspace.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/9007/2/Illenko.pdf>.
3. Ільницька У. Особливості Міжнародно-правової суб'єктності неурядових організацій [Електронний ресурс] / Уляна Ільницька // Українська національна ідея : реалії та перспективи розвитку. – Випуск 24. – 2012. – С. 84–91. – Режим доступу : <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/38126/15-Ilnytska.pdf?sequence=1>.
4. Бекашев К.А. Международное публичное право [Текст] : учеб. для студ. вузов, обуч. по спец. 021100 «Юриспруденция» / ред. К.А. Бекашев. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Проспект, 2003. – 640 с.
5. Погорельский А.В. Роль неправительственных организаций в реализации целей и задач внешней политики США [Електронний ресурс] / А.В. Погорельский // УДК 94 (7) / ФГБОУ ВПО «Воронежский государственный архитектурно-строительный университет», Воронеж, Россия. – Режим доступу : <http://www.science-education.ru/pdf/2015/1/607.pdf>.
6. Biography and History [Електронний ресурс] // Princeton University. Official site. – Режим доступу : <http://findingaids.princeton.edu/names/140725345>.
7. Our History [Електронний ресурс] // Freedom House. Official site. – Режим доступу : <https://freedomhouse.org/content/our-history#.VV9Jv0YeqSo>.

Михалко М.М.

студентка,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

СВОБОДА ВІРОСПОВІДАННЯ: РЕГУЛЮВАННЯ, ЗМІСТ І ОБМЕЖЕННЯ ВІДПОВІДНО ДО МІЖНАРОДНОЇ ПРАКТИКИ

Свобода віросповідання (право на релігію) – це одне з фундаментальних прав людини. Це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання і свободу сповідувати свою релігію або переконання як одноособово, так і разом з іншими, прилюдним або приватним порядком в ученні, богослужінні і виконанні релігійних та ритуальних обрядів [1, ст. 18].

Дане право забезпечується як на національному, так і на наднаціональному рівні.

Щодо національного рівня, то найяскравішою ілюстрацією є норми конституцій. Якщо поглянути крізь міжнародну практику, то право на віросповідання так чи інакше закріплено в кожній сучасній конституції. Наприклад, в Конституції України – це стаття 35 [2], в Конституції США –